Grzechy braci Józefa

Cechy, których należy unikać

„A Izrael kochał Józefa najbardziej ze wszystkich synów swoich, ponieważ urodził mu się na starość. Sprawił mu też długą szatę z rękawami. Bracia jego widzieli, że ojciec kochał go więcej niż wszystkich jego braci, nienawidzili go więc i nie umieli się zdobyć na dobre słowo dla niego” – 1 Mojż. 37:3-4.

Poddanie się nienawiści było trucizną, którą wypili starsi bracia Józefa, knując spisek mający na celu usunięcie go z rodziny. W swoim postępowaniu ujawnili grzeszne cechy: brak szacunku, zazdrość, oszustwo, chciwość i brak szczerej miłości, które na zawsze zmieniły ich samych oraz ich dziedzictwo.

Brak szacunku

Pewnego dnia Józef został w domu ze swoim ojcem, podczas gdy jego bracia zajmowali się trzodą w pobliżu miejscowości Sychem. Jakub nie miał żadnych wieści od swoich synów. Martwiąc się o ich los, Jakub wysłał Józefa, aby ich odnalazł i przyniósł wiadomości. Kiedy Józef odnalazł swoich braci, był prawdopodobnie szczęśliwy, że są bezpieczni i zdrowi. Jego bracia nie czuli jednak tego samego w stosunku do niego. „I ujrzeli go z daleka; lecz zanim się do nich zbliżył, zmówili się, że go zabiją, mówiąc jeden do drugiego: Oto idzie ów mistrz od snów! Nuże, chodźmy i zabijmy go, i wrzućmy go do jakiej studni, a potem powiemy: Dziki zwierz go pożarł” – 1 Mojż. 37:18-20.

Bracia byli owładnięci zazdrością i nienawiścią do młodszego brata, wrzucając Józefa do wyschniętej studni. Nanosząc krew zwierzęcą na ozdobną szatę Józefa, którą ich ojciec zrobił z miłości do niego, bracia chcieli oszukać Jakuba tak, by uwierzył, że Józef został zabity przez zwierzę. Możemy sobie tylko wyobrazić żal, jaki poczuł Jakub, gdy dowiedział się, że jego ukochany syn nie żyje.

Jak mogli bracia Józefa zadawać taką udrękę ojcu w jego podeszłym wieku? To było okropne okazanie braku szacunku, nie tylko wobec ich ojca, ale także wobec Boga, opiekuna ich rodzin.

Bracia nie zabili Józefa, lecz pozbyli się go, sprzedając jako niewolnika midiańskim kupcom. Midianici byli koczowniczym plemieniem wywodzącym się od Midiana, syna Abrahama i Ketury. Ta grupa później sprzedała Józefa jako niewolnika do Egiptu.

Nienawiść

Grzechy braci narodziły się z ich nienawiści do Józefa. Nienawiść często wynika z zazdrości (pragnienia posiadania tego, co posiada inna osoba) oraz pogardy (przekonania o niższości innej osoby). Osoba nienawidząca często dyskredytuje lub umniejsza znaczenie sytuacji, lub osoby, aby zdobyć uznanie. Bracia Józefa pozwolili, by nienawiść i zazdrość narastały w ich sercach.

1 Mojż. 37 opisuje także dwa sny Józefa, które wywołały gniew u jego braci. Oni interpretowali jego sny jako proroctwo, że pewnego dnia będą mu się kłaniać. To uraziło ich i wzmocniło ich negatywne uczucia wobec Józefa. Apostoł Jan opisuje głęboką przepaść, w którą wpadali: „Każdy, kto popełnia grzech, czyni również nieprawość, grzech bowiem jest nieprawością” – 1 Jana 3:4 (BL).

Greckie słowo oznaczające „grzech” to *hamartia*, pochodzące z łucznictwa, co oznacza „chybienie celu”. Grzech to nie tylko popełnienie błędu w osądzie, ale także brak zrozumienia całego sensu ludzkiego życia. To nie tylko pogwałcenie prawa, ale także obraza relacji z Bogiem. Grzech to nie tylko niewykonanie rozkazu pana przez sługę, ale także niewdzięczność dziecka wobec rodzica, a także niebiańskiego Ojca. Bracia Józefa z pewnością chybili celu we wszystkich tych aspektach.

Zazdrość

Zazdrość może wywoływać różne negatywne cechy charakteru, prowadząc do nienawiści. Kiedy stajemy się „zazdrośni”, zazdrościmy innym tego, co posiadają. Ten rodzaj zazdrości jest grzechem i nie może być częścią charakteru prawdziwego chrześcijanina. Pozwalanie na to, by zazdrość rosła w sercu, ukazuje jej kontrolę przez nasze cielesne pragnienia (1 Kor. 3:3). „Nie bądźmy chciwi próżnej chwały, jedni drugich drażniąc, jedni drugim zazdroszcząc” – Gal. 5:26. W przypadku braci Józefa ich zazdrość usunęła z serc wszelką miłość, jaką mogli darzyć Józefa.

Zazdrość uniemożliwiła również starszym braciom wykazanie się większą mądrością, zrozumieniem i miłością do ojca. Jakub kochał swoich synów, jednak zazdrość sprawiła, że uzurpowali sobie władzę ich ojca. Ich zazdrość była tak silna, że związała ich razem na następne dwadzieścia lat, podczas których skrywali swój straszny sekret.

Oszustwo

Oszustwo to działanie mające na celu przekonanie kogoś, że fałszywa informacja jest prawdą. Bracia oszukali Józefa oraz swojego ojca, Jakuba, co stanowiło grzech wobec ich niebiańskiego Ojca. Grzech miał swoje konsekwencje, a rodzina już nigdy nie była taka sama.

Jak możemy odnieść tę lekcję do siebie? Czy nasze myśli są czyste? Czy potrafimy powstrzymać się, zanim nasze nieczyste myśli przerodzą się w zwodnicze praktyki? Czy staramy się kroczyć w świetle Słowa Bożego i poddawać się Bożym korektom? Przykład braci Józefa ostrzega nas, że sposób, w jaki traktujemy naszą rodzinę, jest istotnym wskaźnikiem naszego postępowania jako chrześcijan.

Pismo Święte przedstawia kilka innych przypadków oszustwa w rodzinie i ich konsekwencje. Słowo „oszukać” pojawia się 67 razy. Inne przykłady oszustwa to:

1. Jakub oszukał swojego ojca, Izaaka (1 Mojż. 27).
2. Dalila zwiodła Samsona, aby wyjawił swój sekret (Sędz. 16).
3. Wąż zwiódł Ewę, aby zjadła zakazany owoc (1 Mojż. 3).

Oszustwo czasami wynika z zazdrości. Pożądanie dóbr doczesnych często napędza światowe społeczeństwo wokół nas (Obj. 18:1-4). Nie możemy pozwolić, aby nasze ciało popychało nas do uczestnictwa w tym grzechu. To oszustwo i naruszenie dziesiątego przykazania: „Nie pożądaj” (2 Mojż. 20:17).

Zamiast tego powinniśmy radować się z błogosławieństw innych ludzi jako darów od Boga. Gdyby bracia Józefa uznali jego łaskę za błogosławieństwo od ich Ojca niebieskiego, nigdy nie przyszłoby im do głowy skrzywdzenie Józefa ani oszustwo wobec Jakuba. Lekcją dla nas jest to, by odłożyć uczynki ciała i zamiast tego okazywać współczucie, zrozumienie i miłość. Chciwość i zazdrość są okrutne, krzywdzące i twarde jak grób (Pieśń 8:6, BG).

Chciwość

W chwili współczucia Juda zapytał swoich braci: „Jaki pożytek z tego, że zabijemy brata naszego i zataimy, żeśmy go zabili? Chodźcie, sprzedajmy go Ismaelitom. Nie podnośmy na niego ręki naszej, gdyż jest on bratem naszym i z ciała naszego” – 1 Mojż. 37:26-27.

Bracia posłuchali Judy i zgodzili się sprzedać go Ismaelitom za dwadzieścia srebrników (1 Mojż. 37:28). Srebro może być dla nas lekcją. Srebro w Biblii symbolizuje:

1. Odkupienie i zbawienie (Mat. 26:15; Zach. 11:12-13).
2. Bogactwo i dobrobyt (1 Mojż. 13:2; Przyp. 3:14-15).
3. Czystość i świętość (2 Mojż. 26:19; 4 Mojż. 7:13).

Przebaczenie

Całkowite przebaczenie braciom przez Józefa jest pięknym przejawem dobroci jego charakteru, który rozwinął się w jego sercu pomimo licznych trudnych doświadczeń. Przebaczenie braciom zbiegło się w czasie ze sprowadzeniem przez nich do Egiptu Beniamina, ich najmłodszego brata.

Beniamin (hebr. *Binyamin*, „syn prawicy”) był dwunastym i najmłodszym synem w rodzinie Jakuba, urodzonym z Racheli, co czyni go bratem Józefa z tej samej matki. W przeciwieństwie do Józefa Beniamin urodził się w Kanaanie i jest przodkiem plemienia Beniamina.

Ziemia Kanaan była obszarem, który Bóg obiecał Abrahamowi i jego potomkom. Było to ich przyrzeczone dziedzictwo jako ludu wybranego przez Boga: „Ziemię, na której przebywasz jako przychodzień, całą ziemię kanaanejską dam tobie i potomstwu twemu po tobie na wieczne posiadanie i będę Bogiem ich” – 1 Mojż. 17:8, „Kraina opływająca mlekiem i miodem” (2 Mojż. 3:17; 4 Mojż. 13:27; Amos 3:2).

Józef pobłogosławił swojego brata Beniamina większymi porcjami niż jego pozostałych braci. Może to być zapowiedzią tego, jak Bóg błogosławi nie tylko pierworodnym swojego stworzenia, ale także Izraelowi i całej ludzkości.

Po śmierci Jakuba bracia Józefa obawiali się, że Józef zemści się na nich za ich wcześniejsze postępowanie. Uprzedzając Józefa, błagali o przebaczenie, powołując się na prośbę ojca wypowiedzianą przed jego śmiercią (1 Mojż. 50:16-17). Józef był głęboko wzruszony i zapłakał nad ich prośbą.

Zemsta była z pewnością ostatnią rzeczą, o której myślał Józef. Zamiast tego powiedział im: „Nie bójcie się! Czyż ja jestem na miejscu Boga? Wy wprawdzie knuliście zło przeciwko mnie, ale Bóg obrócił to w dobro, chcąc uczynić to, co się dziś dzieje: zachować przy życiu liczny lud” – 1 Mojż. 50:19-20.

Przebaczenie to świadome odrzucenie urazy i gniewu. Przebaczenie braciom było największym osiągnięciem Józefa i jego dziedzictwem dla jego dzieci i dla nas.

W grzechach braci Józefa widzimy niekontrolowaną rywalizację między rodzeństwem. Widzimy, jak Józef okazuje wiarę, poddając się Bożemu kierownictwu. Dostrzegamy Bożą moc i opatrzność w formowaniu Izraela jako wielkiego narodu zgodnie z zasadami, które musimy wziąć sobie do serca.

Jezus przekazał nam bardzo istotną lekcję o miłości w Ewangelii Jana 13:34, która z pewnością znalazła odzwierciedlenie w doświadczeniach Józefa. Jesteśmy wezwani do wybaczania tym, którzy nas obrażają. Jesteśmy wezwani do postrzegania naszych trudności jako części osobistego planu Boga dla nas, aby nauczyć się, jak służyć innym, przynosząc Mu cześć i chwałę. Miłość skierowana do siebie nawzajem, zwłaszcza do naszych braci, jest podstawową cechą charakteru, którą musimy w sobie zaszczepić i pielęgnować.

Prawdziwa miłość

Prawdziwa miłość jest silna, szczera i autentyczna. Przynosi trwałe i głębokie uczucie, które obejmuje wzajemny szacunek, zrozumienie i przebaczenie. Na początku bracia Józefa byli tak wzburzeni, ogarnięci zazdrością i nienawiścią, że nie potrafili dostrzec pięknej, kochającej rodziny, która była w ich zasięgu. W końcu poznali konsekwencje swojego grzechu. Módlmy się, aby współczucie i miłość zawsze były priorytetem w naszych decyzjach. Miłość zawsze zwycięża we właściwym Bożym czasie.

Podsumowanie

Grzechy braci Józefa stanowią przestrogę, ostrzeżenie przed niszczycielską mocą grzechu. Pragnęli oni łaski ojca i popadli w nienawiść do Józefa. Historia Józefa może być naszą historią. On rozpoznał łaskę swojego niebiańskiego Ojca i ukazał nam budującą moc uczciwości, współczucia i miłości jako drogę, którą Bóg wyznaczył dla nas w naszych własnych zmaganiach.

Podążajmy za przykładem Pana Jezusa: „Nowe przykazanie daję wam, abyście się wzajemnie miłowali, jak Ja was umiłowałem; abyście się i wy wzajemnie miłowali” – Jan 13:34. Bogu niech będzie chwała.

John Trzeciak (USA)